

som Forbedring af disse meget lavt-lønnede Statsarbejders Lønning. Men skønt det naturligvis er en Forbedring, skønt det betyder mere Mad for disse Arbejdere, kan det ikke nægtes, at den Forbedring, som saaledes er gennemført, er egentlig opslugt af de høje Priser, vi nu have faaet. Vi have faaet en betydelig Stigning paa Husleje, Smør og Kød er blevet dyrere, Grøntsager ere blevne langt dyrere, Fødtøj og Klæder ere blevne dyrere, kort sagt, det er blevet betydelig dyrere for alle disse Folk at leve, saa at denne lille Forbedring af deres Dagløn med 20 Øre — og mere til — er bleven opslugt af den Prisstigning, der er foregaaet paa Livets første og vigtigste Fornødenheder. Jeg ser mig derfor ikke i Stand til at undlade atter i Aar at berøre den Sag, idet jeg tror, at den Dyrtid, som nu hersker, fuldt ud kan begrunde atter at tage denne vigtige Sag under Overvejelse, og jeg vil haabe, at det vil lykkes i indeværende Rigsdagssamling at gennemføre en Forbedring for en Række af disse Statsarbejdere. Jeg skal som Eksempel paa, hvorledes en Statsarbejder er stillet, tage en Arbejder ved Holmen, som har en Dagløn af 2 Kr. 40 Øre. Enhver, der har den allermindste Forstand paa Husholdnings-sager, vil indrømme, at det er næsten umuligt for en Familie i Kjøbenhavn at leve af en saadan Dagløn. Der er derfor al Grund til at lytte til disse Folks Klager, tage Hensyn til deres Ønsker og i det kommende Aar at give dem et Dyrtidstillæg. Jeg skal nævne et andet Eksempel. Staten betaler sine Fyrbødere paa Dampfærger Kjøbenhavn—Malmø og andre Dampfærger 900—1100 Kr. aarlig; private Folk i Kjøbenhavn betale deres Fyrbødere 22—32 Kr. ugentlig, og Kjøbenhavns Kommune betaler sine Fyrbødere 1100—1400 Kr. aarlig. Staten staar altsaa langt bag efter baade Kommuner og private, og jeg synes derfor, at der er Grund til, at denne Sag optages til Overvejelse, og at vi bør se at komme disse Folk til Hjælp. Vende vi os til Jærnbanens Funktionærer, høre vi stadig de samme Klager, bestandig sigende: „Det er umuligt for os under de nuværende Prisforhold at komme ud af det med vore Lønninger“, og deres Ønske er derfor, at der i Aar maa blive givet dem et Dyrtidstillæg. Jeg tror ikke, vi kunne sidde dette Ønske overhørig, og jeg haaber, at det maa blive taget under nøje Overvejelse i indeværende Samling.

Inden jeg forlader dette Emne, kunde jeg have Lyst til at gøre et Spørgsmaal

til den højtærede Indenrigsminister. Der blev i Fjor i Folketinget forelagt en Pensionslov for Postbudene i Byerne, de røde Postbude. Denne Pensionslov naaede vi ikke at faa gennemført. Den var til første Behandling her og blev henvist til et Udvalg, men Udvalget afgav ingen Betænkning, saa at Sagen fik Lov at ligge. Der har i flere Aar fra Ministeriets Side været givet Løfte om, at der skulde blive forelagt ikke alene en Pensionslov, men ogsaa en Lønningslov for Byernes Postbude. Jeg vil nu spørge den højtærede Indenrigsminister, om han agter i indeværende Samling at fremkomme med disse Forslag, og jeg vil haabe, at det saa ikke skal gaa som med Pensionsloven i sidste Samling, at de fremkomme saa sent, at intet kommer ud af Sagerne.

Jeg kunde derefter have Lyst at knytte et Par Bemærkninger til Landbrugsministeriets Budget. Der blev paa Finansloven for i Aar givet en ny Bevilling paa 2,000 Kr. til Kursus for Husmænd, som havde været ude paa Rejser, korte Kursus paa en 14 Dage ved en Landbrugsskole. Det hed sig, at det skulde være et Forsøg, men jeg ser nu, at det samme Beløb af 2,000 Kr. er opført igen i Aar. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister: Er det Forsøg faldet uheldigt ud? Er man ikke tilfreds med den Maade, hvorpaa denne Sag er greben an? Ellers forstaar jeg ikke, hvorledes man kan blive staaende ved disse 2,000 Kr. At byde 2,000 Kr. til Kursus for danske Husmænd synes jeg næsten er uanstændigt. Hvis man vil blive staaende derved, maatte man hellere helt stryge denne Bevilling. Naar vi f. Eks. kunne ofre 300,000 Kr. aarlig til Hærens og Marinens Undervisningsanstalter, synes jeg, at da der her i Landet er henimod 150,000 Husmænd, er det at ville ofre 2,000 Kr. til Kursus for saadanne, ingen Verdens Ting. Enten maatte den Sag opgives, og det er muligt, at den højtærede Minister har gjort saa sørgelige Erfaringer, at han ikke vil gaa videre, eller ogsaa maatte denne Sag fortsættes — og jeg tror, at vi netop ere inde paa en udmærket god Bane med at ofre disse Penge — men saa maatte man udstrække disse Forsøg videre og ikke alene indskrænke sig til et Kursus ovre i Jylland, men indrette lignende Kursus for Husmænd paa Øerne. Samtidig hermed kunde jeg have Lyst til at berøre den Bevilling, som er givet til Havedyrkningens Fremme her i Landet. Det er et Beløb paa kun 31,000 Kr. Jeg synes, at det er et meget lille Beløb, som